

РЕШЕНИЕ

№ 260

гр. София, 16.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 14.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7396** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 18749/23.08.2011 г. на АССГ, подадена от Е. Г. Х. АД, чрез упълномощения адвокат С. М., срещу отказ на полицейски орган – Началник 01 група в 07 сектор Отдел Криминална полиция при Столична дирекция на вътрешните работи да бъде оказано съдействие на частен съдебен изпълнител чрез обявяване за общодържавно издирване на моторни превозни средства, по искане на частен съдебен изпълнител, във връзка с молба на Е. Г. Х. АД, възискател по изпълнително дело № 20108580400486. Отказът е обективизиран в писмо рег. № 12273/09.05.2011 г. на СДВР.

В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че оспореното писмо представлява индивидуален административен акт, с който сезираният административен орган отказва да окаже съдействие като обяви за общонационално издирване четири броя моторни превозни средства (МПС) по мотивирано искане, направено от частен съдебен изпълнител. Според жалбоподателя, индивидуалният административен акт не съдържа необходимите реквизити по чл. 59 от АПК и е издаден в противоречие с приложимите материалноправни разпоредби. Твърди, че моторните превозни средства са били запорирани със запорно съобщение, изпратено от частния съдебен изпълнител до отдел Пътна полиция – СДВР, но същите не могат да бъдат локализирани с цел извършване на опис и оценка, както и последващо изнасяне за продажба за удовлетворяване на вземанията на кредитора. За обезпечаване извършването на посочените действия е необходимо МПС да бъдат издирени от органите на МВР, които на основание чл. 431,

ал. 2, изр. 2 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) са длъжни да оказват съдействие на съдебния изпълнител. Жалбоподателят счита, че взаимоотношенията по оказване на съдействие са уредени по-подробно в чл. 6 от Инструкция № Из-849 от 14 май 2007 г. за условията и реда, при които органите на Министерството на вътрешните работи оказват съдействие на частните и държавните съдебни изпълнители при изпълнение на техните правомощия, както и в Инструкция № Из-55 от 2010 г. за издирвателната дейност на органите на МВР. В заключение е изразено искане за отмяна на оспорения индивидуален административен акт. Иска се и съдът да даде задължителни указания на административния орган да обяви за общонационално издирване описаните автомобили. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат М., който поддържа жалбата и направените със същата искания.

Ответникът – чрез процесуалните си представители юрк. Б. и юрк. С. оспорва жалбата, като недопустима и неоснователна. Счита, че оспореното писмо няма характер на индивидуален административен акт, а в случай че се приеме, че е такъв, то жалбоподателят не е негов адресат и няма процесуална легитимация да го обжалва. По същество възразява, че полицейските органи имат право да издирват МПС, само когато същите са били предмет или обект на престъпление. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

С писмо изх. № 6375/23.03.2011 г. по изпълнително дело № 20108580400486 на частен съдебен изпълнител рег. № 858 с район на действие Софийски градски съд, адресирано до СДВР, е изискано административният орган да обяви за общонационално издирване индивидуализирани в писмото моторни превозни средства: лек автомобил марка М., модел МЛ 320 ЦДИ, рег. [рег.номер на МПС], лек автомобил марка М., модел С 500, рег. [рег.номер на МПС], лек автомобил марка М., модел С 300, рег. [рег.номер на МПС], лек автомобил марка А., модел А6, рег. [рег.номер на МПС]. Автомобилите са собственост на длъжника по изпълнителното дело А. Й. ЕООД, вискател по което е Е. Г. Х. АД. Към писмото е приложена молбата от вискателя по изпълнителното дело, с искане да се инициират съответни действия за започване на национално издирване на посочените автомобили от органите на МВР.

С оспореното писмо полицейският орган е постановил отказ по направеното искане като се е позовал на липсата на правно основание за общонационално издирване на посочените МПС.

Писмото е съобщено на жалбоподателя, чрез пълномощника му адвокат М. на 18.07.2011 г. Същото е оспорено пред Административен съд София-град с жалба, подадена чрез административния орган на 28.07.2011 г. Към жалбата са приложени документи за всички извършени действия по изпълнителното дело.

При тези доказателства по делото, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в рамките на законоустановения срок за оспорване, съгласно чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е вискател по изпълнителното дело длъжник, по което е собственикът на моторните превозни средства, поради което за него е налице правен интерес от оспорването на административния акт, с който е отказано поисканото съдействие на СДВР, изразяващо се в обявяване за общонационално издирване на МПС, които са обект на заповест по същото изпълнително дело. С оглед на последното, жалбата е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Оспореното писмо представлява индивидуален административен акт, по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Със същото се отказва издаването на индивидуален административен акт – заповед за обявяване за общонационално издирване на МПС, които са обект на заповед по изпълнителното дело и от чиято стойност следва да бъде удовлетворено вземането на взискателя по изпълнителното дело.

Липсата на посочените в жалбата реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, предвид установяването от ответника, че издателят на акта притежава качеството полицейски орган (т.е. установява се компетентност на издателя), посоченото в него основание за отказа – липса на правно основание за удовлетворяването на искането и своевременно упражненото право на обжалване, не е от категорията недостатъци на административния акт, които да обуславят отмяната му само на това основание – липса на предписаната от закона форма.

По същество, разпоредбата на чл. 431, ал. 2, изр. 2 от ГПК, на която се позовава жалбоподателят, предвижда задължение за полицейските органи при поискване да окажат съдействие на съдебния изпълнител при възпрепятстване на изпълнението на неговите функции. Приложението на тази норма е конкретизирано в съвместна Инstrukция № Из-849 от 14.05.2007 г. за условията и реда, при които органите на Министерството на вътрешните работи оказват съдействие на частните и държавните съдебни изпълнители при изпълнение на техните правомощия. В инструкцията е предвидено оказване на съдействие при извършване на конкретно изпълнително действие, което се оказва на адреса на изпълнение, предоставяне на информация от органите на МВР и условията и реда за прилагане на принудителни административни мерки по ЗБДС /ЗБЛД/ и ЗМВР. Както е посочено в оспорения акт, не са предвидени хипотези на оказване на съдействие чрез обявяване за общонационално издирване на лица и МПС.

В чл. 2, ал. 2 от Инstrukцията рег. № 29-Из-55 от 08.09.2010 г. за издирвателната дейност в Министерството на вътрешните работи е посочено, че издирвателната дейност на органите на МВР има за цел издирване на моторни превозни средства и на вещи в предвидените в закон случаи. Както беше посочено по-горе, такива случаи на съдействие на съдебен изпълнител от полицейските органи не са предвидени в закон или подзаконов нормативен акт.

Предвид изложеното, отказът на полицейския орган да окаже съдействие на частния съдебен изпълнител, чрез обявяване за общонационално издирване на 4 бр. МПС, поради липса на правно основание за това, е законосъобразен, тъй като не са налице материалноправни основания за издаване на такава заповед. От последното следва, че жалбата, с която е оспорен този отказ е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и с оглед направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати такова в размер на 150 лева, на основание чл. 7, ал. 1, т. 2 от Наредбата за размерите на минималните адвокатски възнаграждения.

Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 18 –ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Г. Х. АД, срещу отказ, обективиран в писмо рег. № 12273/09.05.2011 г. на СДВР на полицейски орган – Началник 01 група в 07 сектор

Отдел Криминална полиция при СДВР да бъде оказано съдействие на частен съдебен изпълнител чрез обявяване за общодържавно издирване на моторни превозни средства, по искане на частен съдебен изпълнител, във връзка с молба на Е. Г. Х. АД, взискател по изпълнително дело № 20108580400486.

ОСЪЖДА Е. Г. Х. АД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 150,00 /сто и петдесет/ лева разноси по делото.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщенията на страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: